

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 7 (Verdensaltets kosmiske tilværelsesplaner) – Lektion 58

Det rigtige menneskeriges åndelige område

37.

Som allerede tidligere omtalt er det fysiske og det åndelige område af det rigtige menneskerige ikke adskilt fra hinanden ved nogen skarp grænse, hvorimod de to områder jævnt og umærkeligt toner over i hinanden. I praksis viser dette sig på den måde, at væsnerne i det fysiske område stadigt hyppigere gør brug af deres evne til at dematerialisere den fysiske organisme og træde ind på det åndelige plan, ligesom opholdet her efterhånden bliver af længere og længere varighed. Dette er simpelt hen en følge af, at det fysiske plans muligheder for at formidle en tilstrækkelig tilfredsstillende livsoplevelse efterhånden udtømmes, samtidig med at væsnernes evne til at udnytte det åndelige plans muligheder på dette område tager til i omfang, ligesom disse muligheder også i stadig større udstrækning opdages. Og yderligere beror det på, at det fysiske plans materier efterhånden viser sig mere og mere uegnede til at danne materiale for væsneres stadig mere og mere forfinede skabelser. Som grundlag for disse er den fysiske materie alt for grov, alt for træg og alt for usmidig; og frem for alt lader den sig ikke ubesværet dirigere af væsneres tankeorganer, således som det er tilfældet med hensyn til den åndelige materie. Ganske vist opnås der et betydeligt tankemæssigt herredømme over den fysiske materie, men det tåler slet ikke sammenligning med det, der består i forholdet til den åndelige materie. Og alt i alt betyder disse omstændigheder, at det rigtige menneskeriges væsner i stadig højere grad tiltrækkes af den åndelige verden. Til sidst hører det til undtagelserne, at de viser sig i den fysiske verden, og da som regel kun for at løse en eller anden mission eller opgave i næstekærlighedens tjeneste.

Hvad der i en vis forstand markerer en grænse mellem det fysiske og det åndelige afsnit af det rigtige menneskerige er altså dette, at en overordentlig livlig trafik mellem den fysiske og den åndelige verden på et vist stadium gør sig gældende. Netop denne trafik er et særkende for skellet mellem disse to områder. Herfra tiltager det fysiske område til den ene side ("bagud") i form af en mere og mere udpræget tilknytning til og aktivitet i den fysiske materie, mens det åndelige område tiltager til den anden side udtrykt ved en mere og mere udpræget tilknytning til og aktivitet i den åndelige materie. Og netop på denne måde kan man tale om, at de to områder jævnt og umærkeligt toner over i hinanden.

38.

Hermed er vi nået frem til iagttagelsen af tilværelsesforhold og samfundstilstande, der er så ulig de, det jordiske menneske har erfaring for, at det vil byde på ganske betydelige vanskeligheder at forstå dem endsige beskrive dem. Væsnerne er her iklædt en organisme, der udelukkende består af åndelige materier, og som alene opretholdes gennem de respektive ophavs egen tankevirksomhed og viljeføring. Det betyder igen, at den i takt med tankevirksomheden skifter karakter, form, farve, volumen osv. Ja, det betyder endog, at den i de fleste tilfælde kun har meget lidt med en organisme at gøre i ordets almindelige forstand. Hvad der repræsenterer organismen, er nemlig som allerede antydnet i lektion 18 alt, hvad væsnet med sin sjælelige struktur frembringer af detaljer i den åndelige materie, og det vil igen sige hele dets tankeverden udtrykt og manifesteret i denne åndelige materie. Hvis det f.eks. tænker sig et landskab med bjerge, skove, søer, moser, vækster, fugle, dyr og insekter, så er i det tilfælde dette landskab at betragte som dets organisme. Og hvis det tænker sig et

verdensrum med sole, stjerner, mælkevejsystemer, kometer og planeter -ja, så er i det pågældende tilfælde dette univers dets organisme. Alt, hvad det til enhver tid med sine tankeorganer og hele sjælelige struktur frembringer og åbenbarer i den åndelige materie, er kort sagt at betragte som dets organisme. Og det fortæller os, at organismen her er noget langt mere omfattende, end hvad der er tilfældet i den fysiske verden, ligesom det meget instruktivt antyder tankeernæringens betydning for disse væsner.

For mennesket, der fører sin tilværelse i det rigtige menneskeriges åndelige del, er organisme og manifesteret tankeliv altså ét og det samme. Naturligvis kan væsnet, hvis det ønsker det, fremstille sig selv i en materiekombination, der svarer til, hvad vi i almindelighed forstår ved en organisme, en materiekombination, som det på ønskets bud kan variere i det uendelige. Men selvom dette også ofte finder sted, vil tendensen i forbindelse med tilkendegivelsen af sig selv dog tydeligt være den at gøre brug af helt andre virkemidler. Man må jo her huske på, at væsnerne efterhånden ikke blot er blevet udstyrede med en overordentlig stor og alsidig bevidsthed, men at de også så småt er på vej mod berøring med nødvendigheden af at knytte sig til et helt nyt organismeprincip. Og dette i forening frister i stadig højere grad til brugen af andre virkemidler end dette slet og ret at fremstille sig selv i en ordinær organisme. En sådan er ikke alene et alt for beskedent og ufuldstændigt udtryk for væsnets virkelige format; den er med hensyn til sin etablering også i længden en alt for tam og uinspirerende opgave for det at give sig i kast med. Nej, der fordres helt anderledes spændvidder i opgavernes karakter, for at de kan aftvinge fornøden interesse, nemlig spændvidder af ligefrem makrokosmiske dimensioner. Og disse spændvidder kommer væsnet netop i berøring med gennem en skabelse, hvor så at sige både himmel og jord er inddraget.

Med hensyn til motivet for denne skabelse, så er der her ikke blot tale om en barnlig leg med materien. Nej, motivet er i virkeligheden kærligheden: trangen til at kærtegne og blive kærtegnet. I mødet med hinanden ser væsnerne en strålende lejlighed til i al uskyldighed at vise, hvad de kan. Og der er ingen grund til at holde sig tilbage, idet simpelt hen alle er blændende genier i intellektualitet og livskunst. På dette område er de praktisk taget alle lige, men på hver sin måde. De er alle individuelle, og det betyder, at de alle er et skatkammer af nyhedsstof. På samme måde som der endnu ikke er fundet to snekrystaller, som er ens -selvom de alle er sekstakkede og meget skønne - således er der heller ikke to kosmisk bevidste væsner, der er ens, trods det at de alle er genier -og meget skønne. Og det betyder, at det altid er forbundet med overordentlig stor spænding at træffe et nyt væsen i denne del af det rigtige menneskerige. Men motivet for skabelsen er altså kærligheden, og det fælles samvær er i virkeligheden en kærlighedsakt, gennem hvilken væsnerne gensidigt udveksler kærtegn -ikke mindst seksuelle kærtegn.

Men endnu mindre end i den fysiske del af det rigtige menneskerige, udveksles disse kærtegn som en elementær, kønsbetonet parringsakt eller som en række fysisk betonedede kærtegnberøringer. De udveksles derimod ved, at parterne gensidigt optager hinanden i deres tankeverden og her mødes i en guddommelig skabelsesproces, hvilket igen vil sige, at de gensidigt overskygger og gennemtrænger hinanden med deres åndelige organismer. -Dybest set er det netop dette, væsnerne i den fysiske verden i de tilsvarende situationer tilstræber at gøre uden dog at kunne gennemføre det. Men i det rigtige menneskeriges åndelige afsnit lader det sig altså gøre, og livet er således her én stor fest til kærlighedens og guddommens pris, den guddom, væsnerne netop bevidst føler at stå ansigt til ansigt med gennem mødet med næsten.

39.

Som man således vil kunne forstå, baserer livet i den åndelige del af det rigtige menneskerige sig helt og holdent på væsnernes egen tankevirkosomhed, som igen er inspireret af de pågældende væsners

kærlighedsevne og kærlighedsbehov. At elske sin næste som sig selv er således her i lige høj grad en livsbetingelse, som det i det rene dyrerige er en livsbetingelse at praktisere egoisme.

Et særligt træk ved det rigtige menneskeriges åndelige afsnit, som fortjener opmærksomhed, er dette, at det er herfra, de store verdensgenløbere udgår! Ved verdensgenløbere forstås væsner, der frivilligt lader sig inkarnere i de lavere, fysiske verdener for dér at hjælpe væsnerne fremad på deres byrdefulde vej mod lyset. Som eksempel på en sådan verdensgenløser skal ikke mindst nævnes Kristus. Netop Kristus var en typisk repræsentant for "de store" verdensgenløbere og dermed en typisk repræsentant for de verdensgenløbere, der udgår fra den åndelige del af det rigtige menneskerige.

Når disse væsner egner sig som verdensgenløbere i det store format, skyldes det, at de har fuldt løbet den forstand, at de kender det mål, som væsnerne i de lavere, fysiske verdener mere eller mindre i blinde vandrer frem imod. De ved, hvad der skal til, for at dette mål kan komme inden for rækkevidde, og de egner sig derfor ypperligt til at være lærere og vejledere for deres yngre medvæsner i udviklingen.

Et forhold, som yderligere taler for at lade det fremskredne, åndeligt baserede rigtige menneskeriges repræsentanter træde i den store verdensgenløsnings tjeneste er dette, at disse væsner er nået frem til fuld kosmisk sansedygtighed. Derved forstås, at de på sansningens område har fået deres intuitionsevne udviklet til en højde og fuldkommenhed, der ikke kan overtrumfes, men blot suppleres med nye horisonter.

En sådan intuitiv sansedygtighed opnår væsnerne på det tidspunkt, hvor de for alvor begynder at overskride grænsen mellem den fysiske og den åndelige del af det rigtige menneskerige, og den er et resultat af den træning, der har fundet sted fra det øjeblik, væsnet oplevede den store fødsel, og til det altså passerer førnævnte grænse. Det fortæller os, at den store fødsel ikke øjeblikkeligt forlener væsnet med fuld, intuitiv sansedygtighed og dermed med fuld kosmisk bevidsthed; den forlener det blot med evnen til at foretage en første intuitiv orientering.

-Man må jo her huske på, at den store fødsel i virkeligheden er ensbetydende med det spæde, fosteragtige intuitionslegemes opvågning til permanent virksomhed. Og naturligvis er der til at begynde

med ret så snævre grænser for, hvad dette spæde intuitionslegeme kan præstere, ligesom der i samme grad er grænser for væsnets erfaring i at bruge sit intuitionslegeme. Men disse forhold afhjælpes altså langsomt til fordel for en større og større intuitiv sansedygtighed, efterhånden som man vokser ind i den fysiske del af det rigtige menneskerige, en sansedygtighed, der i kulminationen af det rigtige menneskerige og dermed på grænsen til den rent åndelige del af dette når et afgørende højdepunkt. Herfra holder den intuitive sansedygtighed temmelig uforandret sin kvalitative standard, hvorimod væsnet stadig har mulighed for at øge dens kapacitet eller kvantitative standard, nemlig gennem dette at inddrage stadig nye områder i sansevirkningen.

Netop dette, at den intuitive sansedygtighed i kulminationen af det rigtige menneskerige når dette højdepunkt, sætter den i stand til at være væsnet til fornøden nytte under en mission som verdensgenløser i den fysiske verden. For at nævnte væsner her kan komme til klarhed over sin egen identitet og dermed få forbindelse med sin kosmiske bevidsthed, forudsættes det nemlig, at intuitionen er stærk nok til at bryde igennem til den fysiske hjerne. Dette hænger sammen med, at det i forbindelse med en verdensgenløsningsmission obligatorisk fordres, at verdensgenløseren majsommeligt lader sig føde ind i den verden og det samfund, som vedkommende skal være verdensgenløser for. Dette medfører igen nødvendigheden af at lade sig inkarnere i en organisme,

som vedkommende i kosmisk forstand for det første for længst er vokset fra, og som for det andet slet ikke er disponeret for intuitiv virksomhed.

Der kræves derfor et overordentlig højt udviklet talent for intuition, for at væsnet ved skelsår og alder (ca. 30 år) kan få kontakt med sit "højere selv" og dermed blive bevidst i sin herkomst og sin mission - kort sagt blive kvalificeret til at løse den gerning, det har påtaget sig. Men samtidig forudsættes der, at det med hensyn til sit eget udviklingstrin trods alt ikke har fjernet sig længere fra den fysiske verden, end at en inkarnation her i det hele taget stadig er mulig. Og netop disse forudsætninger opfyldes af væsnerne i den åndelige del af det rigtige menneskerige. Det er ganske vist en ganske overordentlig krævende opgave for dem at opnå den fysiske inkarnation. Det er en opgave, som de i lang tid specielt må forberede sig til; og endda lader den sig kun gennemføre gennem assistance fra et stort opbud af åndelige medvæsner. En verdensgenløsningsmission i det store format er således en meget omfattende proces, og ikke, som mange forestiller sig, en proces, der alene implicerer den fysisk inkarnerede verdensgenløser.

40.

Når verdensgenløsning i det hele taget finder sted, har det to årsager. Heraf har den ene skikkelse af et hensyn til de væsner, der skal genløses (hjælpes fremad), hvorimod den anden har skikkelse af et hensyn til verdensgenløseren selv.

Med hensyn til den første årsag, er der, som vi senere skal komme nærmere ind på, tale om, at alle levende væsner under deres passage gennem den fysiske del af et påbegyndt spiralafsnit er overvåget af et stort kosmisk skaberprincip ved navn forældre-eller verdensgenløsningsprincippet. Dette princip udgør de pågældende væsners kosmiske garanti for at være beskyttet mod alvorlige afsporinger og blindgader under deres fysiske epoke, således at de kan være sikre på atter at nå frem til kosmisk bevidsthed og indvielse; og dets funktioner varetages af dertil kvalificerede væsner, nemlig de såkaldte verdensgenløserne. Verdensgenløsningen er således et udslag af tilværelsens store forældreprincip, ligesom verdensgenløserne er de redskaber, gennem hvilke dette princip i praksis virker. Men dertil er verdensgenløsningen naturligvis også en følge af verdensgenløsernes store kærlighedsevne og den dermed forbundne trang til at hjælpe, hvor hjælp tiltrænges. Ydermere har verdensgenløserne jo også selv engang været afhængige af verdensgenløsningsprincippet virkninger (lige som de engang i en fjern fremtid igen vil blive det), hvad der naturligvis frembringer en ekstra grund for dem til i tidens fylde at stille sig i dette princip tjeneste. Men verdensgenløsningen er altså også dikteret at et hensyn til verdensgenløseren selv! Dette hensyn har form af den kendsgerning, at mennesket, der er nået frem til at føre sin tilværelse i den åndelige del af det rigtige menneskerige, så småt skal til at forberede sig på at skifte organismeprincip. Dette at skifte organismeprincip er nemlig ikke så lige en sag, som de fleste måske forestiller sig. Det er tværtimod en opgave, der for sin gennemførelse stiller krav til omfattende forberedelser, som det imidlertid falder væsnerne helt naturligt at foretage -således bl.a. ved at påtage sig verdensgenløsningsopgaver.

Det organismeprincip, der venter de væsner, som vi her følger, er som det vil vides klodens princip, og det er dermed dette princip, der gøres forberedelser til at erobre. Et udgangspunkt for disse forberedelser er bl.a. dette at optræne evnen til at beherske klodedimensionerede legemsfunktioner samt klodedimensionerede bevidsthedsfunktioner; og netop en sådan optræning åbner missionen som verdensgenløser en første adgang til. Gennem denne mission bringes nemlig verdensgenløseren i berøring med en større eller mindre part af en klodes menneskehed, og på en sådan måde, at denne kommer til at befinde sig i et åndeligt afhængighedsforhold til verdensgenløserens navn og person. Gennem sin virksomhed og takket være sin naturlige, åndelige autoritet og indflydelse indpoder verdensgenløseren et ganske bestemt sæt forestillinger i de mennesker, som vedkommende er i berøring med. Et sæt forestillinger, der for de pågældende mennesker uløseligt er forbundne med

verdensgenløserens navn (f.eks. Buddha og Buddhismen). Netop gennem tilegnelsen af disse forestillinger samt på grundlag af tillid til deres værdi som anvisning på en sikker vej til Gud, bliver de omtalte mennesker intimt forbundne med verdensgenløseren -også efter dennes død. Nævnte verdensgenløser bliver et centralt begreb, således som vi f.eks. kan iagttage det i tilfældet med Kristus, et begreb som alle tilhængere i større eller mindre grad føler sig knyttet til; og samtidig indlever man sig i den tanke-og forestillingsverden, som gennem verdensgenløseren er kommet til orde. -Alt i alt betyder dette, at verdensgenløseren gennem fuldbyrdelsen af sin mission ligefrem får knyttet en makrokosmisk organisme og et makrokosmisk bevidsthedssystem til sig, nemlig i form af alle de mennesker, vedkommende har gjort blivende indtryk på. Alle disse mennesker danner med den del af deres bevidsthed, der knytter dem til verdensgenløseren, en omfattende åndelig organisme, der så at sige omslutter verdensgenløseren, og hvis sundhed, ve og vel denne kosmisk set er ansvarlig for. Og det betyder igen, at verdensgenløseren her får lejlighed til at dirigere en langt større organisme-og bevidsthedskombination, end der hidtil har været adgang til.

Gennem udøvelsen af verdensgenløsningsmissioner får verdensgenløserne altså lejlighed til at gøre de første erfaringer med hensyn til dette at beherske det næste organismeprincip i rækken, og erfaringerne for hver påtaget og løst verdensgenløsningsmission bliver af stadig mere omfattende natur. På et givet tidspunkt vil verdensgenløseren få lejlighed til at fuldbyrde en mission, gennem hvilken vedkommende knytter en hel menneskehed til sig -ikke gennem indstiftelsen af en trosreligion, men gennem etableringen af en åndelig videnskab udtrykt i et kosmisk verdensbillede, hvor hele livets kosmiske struktur og grundplan er afdækket. Dette betyder for verdensgenløseren, at denne for alvor bliver indviklet i et makrokosmisk bevidsthedssystem, nemlig nu omfattende en hel menneskeheds kosmiske opvågning samt skabelsen af et kosmisk kulturfundament af globale dimensioner -processer som nævnte verdensgenløser har det fulde ansvar for.

Med løsningen af denne sidste opgave starter verdensgenløseren en proces, der i stadig højere grad vil betyde indvikling i makrokosmiske organisme-og bevidsthedsfunktioner. Thi med netop den kosmiske opvågning vil den genløste menneskehed gennem skabelsen af det nye kulturfundament med tilhørende verdensstat, verdensregering, forenet ånds-og naturvidenskab osv., osv. komme til at danne en fast sammentømret kosmisk enhed, for hvilken netop verdensgenløseren bliver det naturlige centrum, en enhed, der for hver dag, der går, vokser sig både større og stærkere. Og med etableringen af denne enhed har verdensgenløseren givet sig i kast med en opgave af sådanne dimensioner, at betingelserne for en træning i det kommende organismeprincips omfattende funktioner på forhånd er sikrede.

Men dermed er vedkommende verdensgenløseres tilknytning til det rigtige menneskerige også så småt på vej mod sin afslutning. Det er nu det næste tilværelsesplan, der byder på muligheder for en fortsat udvikling og dermed for sikring af en fortsat tilfredsstillende livsoplevelse.

Efterskrift

41.

Af hensyn til overskueligheden skal vi afslutte omtalen af det rigtige menneskerige med ganske kort at rekapitulere de punkter, der i særdeleshed karakteriserer dette tilværelsesplan.

Det er delvis en fysisk og delvis et åndeligt tilværelsesplan, og det fungerer i kontakt hermed som et overgangsplan mellem den fysiske og den åndelige verden. Adgangen dertil finder sted gennem den store fødsel.

A. Vedrørende den fysiske del af det rigtige menneskerige:

- 1) Reinkarnationen er her definitivt ophørt til fordel for materialisation og dematerialisation. Denne førstnævnte er til at begynde med afhængig af en vis forældreassistance, men beherskes siden suverænt af væsnerne selv.
- 2) Ernæringen er lufternæring samt ernæring ved frugtkød og frugt-saft. Lufternæringsformen vil være i tiltagende og frugternæringen i aftagende, efterhånden som den fortsatte udvikling skrider frem.
- 3) Tilværelsens indhold er dyrkelsen af kunst, videnskab og kærlighed praktiseret som sublim livskunst.
- 4) Væsnerne er ikke længere kønsprægede, men fremtræder som repræsentanter for en harmonisk sammensmeltning af både det maskuline og det feminine princip -såvel i fysisk som i psykisk forstand. Seksualstrukturen er gennem omstilling af nervesystemet blevet tilkoblet læberne, og det seksuelle klimaks opnås gennem kysset.
- 5) Væsnerne er begavede med intuitiv sansevne, gennem hvilken de er sikrede kosmisk bevidsthed, d.v.s. dette at have bevidsthed tilfælles med Guds bevidsthed.
- 6) Den fysiske del af det rigtige menneskerige er kort udtrykt en overvældende demonstration af, på hvor højt et niveau den fysiske tilværelsesform kan drives op.

B. Vedrørende den åndelige del af det rigtige menneskerige:

- 1) Organismen er dannet af rent åndelig materie og er repræsenteret ved væsnerne tankeskabelser i samme materie.
- 2) Ernæringen er kombineret tankeernæring og seksualernæring.
- 3) Tilværelsens daglige indhold er udfoldelse af kærlighed, intellektualitet og livskunst i forholdet til medvæsnerne.
- 4) Bevægelsesfriheden er øget til tankens hast.
- 5) Menneskerigets åndelige afsnit er hjemsted for de store verdensgenløbere.
- 6) Gennem deltagelse i verdensgenløsningstjeneste tager væsnerne aktivt del i fuldbyrdelsen af den guddommelige verdensplan samtidig med, at de sikrer deres tilknytning til det næste organismeprincip i livsenhedsrækken.
- 7) Væsnerne har opnået fuld intuitiv sansedygtighed og dermed fuld kosmisk bevidsthed.
- 8) Livet kan beskrives som én stor fest og lovsang til kærlighedens og guddommens pris. Næstekærlighedsbudet opfyldes til fuldkommenhed, ja denne opfyldelse er simpelt hen det grundlag, hvorpå muligheden af at opretholde den åndelige tilværelsesform i længere tid ad gangen ufravigeligt hviler.
- 9) Gennem indstiftelsen af kosmisk åndsvidenskab i en jordisk menneskehed binder det fremskredne væsen i den åndelige del af det rigtige menneskerige sig til en opgave, der gør en snarlig tilknytning til det næste tilværelsesplan aktuell, nemlig visdomsriget.

INTELLIGENSPLANET ELLER VISDOMSRIGET

Fjerde kosmiske tilværelsesplan

42.

Med visdomsriget er vi nået frem til det første rent åndelige tilværelsesplan i spiralafsnittet. Væsnerne her har definitivt sagt den fysiske verden farvel og deltager nu udelukkende i den åndelige verdens liv og virke. Deres organismer er som i tilfældet med den sidste del af det rigtige menneskerige rent åndelige, og ernæringen er som dér ren tankeernæring kombineret med seksualernæring. Det er et tilværelsesplan af en så ophøjet natur, at det kun med yderste vanskelighed lader sig beskrive. Der er dog ét område, der i nærmere detaljer lader sig berøre, nemlig det, der angår væsnerens fortsatte beskæftigelse med at opnå herredømme over det forude ventende nye organismeprincip. Det er ganske vist ikke fordi visdomsrigets væsner i og for sig ser frem til den dag, hvor de skal træde ind i et nyt spiralafsnits udviklingsfase (snarere tværtimod) og således ligefrem målbevidst træner med henblik herpå. Den omtalte beskæftigelse vedrørende det nye organismeprincip er, som vi skal komme til at se, nærmere en obligatorisk biomstændighed ved tilværelsen på dette fremskredne udviklingsstadium.

Guds værksted

43.

Ved sin særlige kombination af grundenergiene repræsenterer visdomsriget en standard, der gør det selvskevet til at fungere som kunstens, videnskabens og teknikens kosmiske hjemstavn. Men den kunst, den videnskab og den teknik, der her i selve denne hjemstavn dyrkes, angår projekter af sådanne dimensioner og med sådanne perspektiver, at det ligefrem berettiger visdomsriget til betegnelsen: "Guds værksted". Det er nemlig projekter, der befatter sig med intet mindre end skabelsen af kommende fysiske verdener, kommende fysiske organismer, kommende kulturer, væsenssamfund, organiske principper, systemer og metoder. Det er kort sagt projekter, der sigter mod at videreføre den fysiske verden som livsytringszone og dermed som tilværelsesområde for levende væsner.

At en sådan skabelse hos de, der udøver den, stiller krav til særdeles fremragende kvalifikationer og forudsætninger, kan vist ingen være i tvivl om. Den må simpelt hen stille krav til kvalifikationer og forudsætninger, der har form af et fuldendt kendskab til den fysiske verdens materier, love og forhold plus et ikke mindre fuldendt kendskab til livets kosmiske grundplan med alt, hvad dette indebærer. Men netop sådanne forudsætninger er visdomsrigets hjemmehørende væsner også i besiddelse af. De er jo lige akkurat væsner, der til fuldkommenhed har gennemlevet den fysiske verden i alle dens detaljer, faser og aspekter. De er væsner, der på det fysiske plan er kulmineret i teknisk, kunstnerisk og videnskabelig indsigt, og de er dertil væsner, der har fuld kosmisk bevidsthed og dermed til fuldkommenhed kender livets kosmiske grundplan. Ja, de er endog væsner, der er i stand til at korrespondere på tværs af spiralerne, nemlig gennem en intuitionsbåret vekselvirkning med såvel de overliggende som de underliggende spiralafsnits væsner -dog naturligvis kun med sådanne af disse livsområders væsner, som selv er nået frem til fuld kosmisk bevidsthed. Visdomsrigets indbyggere er kort sagt væsner, der foruden deres fremragende kærlighedsevne repræsenterer en sådan standard i visdom og højintellektualitet, at de lige akkurat kan være kvalificerede til at videreføre den fysiske verden som livsytringszone.

44.

Før vi går over til at gøre rede for denne skabelse i enkeltheder, kunne det måske have sin betydning at gentage de omstændigheder, der primært motiverer den. Disse omstændigheder består i form af

den kendsgerning, at alle væsner i den åndelige verden konstant er henvist til personligt at skabe i denne verdens materie. Bortset fra muligheden af gennem særlige metoder at stabilisere en del af materialisationerne i den åndelige materie beror den åndelige verdens scenarier, som det tidligere er fremgået (lektion 18) ufravigeligt på en permanent, skabende indsats fra de væsners side, der bebor den.

Det er klart, at sådanne tilværelsesforhold i det lange løb er ganske overordentligt krævende, og det er dermed også givet, at det kun er kraftige inspirationsfaktorer, der årtusind efter årtusind kan sætte væsnerne i stand til at opfylde disse krav foruden naturligvis et bevidsthedsformat af næsten utrolige dimensioner. Disse inspirationsfaktorer eksisterer i form af væsneres kærlighedsbehov -deres trang til at kærtegne og blive kærtegnet -og dermed deres trang til i stadig højere grad at befordre seksualisme. Kun disse faktorer kan i det lange løb formå at give den nødvendige inspirationskraft, hvad der på ny understreger, at kærligheden er den åndelige verdens absolutte grundvold !!!

Væsneres omgang med hinanden er altså én stor kærlighedsakt. En kærlighedsakt gennem hvilken de på den ene side kærtegner hinanden, men gennem hvilken de på den anden side i nøje tilknytning hertil også underholder hinanden med hele deres lysende, skabende begavelse. Gensidig underholdning og udveksling af kærtegn går således her op i en højere enhed, hvilket måske tydeligere end noget andet belyser, hvad der forstås ved "kombineret tankeernæring og seksualernæring". Disse to begreber er i den åndelige verden lige så uadskillelige som f.eks. begreberne stofskifte og forbrænding er uadskillelige i den fysiske verdens livsforhold.

45.

Den gensidige underholdning indgår altså på meget væsentlig måde i kærlighedslivet og seksualfunktionen i den åndelige verdens visdomsrige -ja, i den åndelige verden i det hele taget. Og lysten og kræfterne til at befordre denne underholdning får væsnerne, som det vil kunne forstås, fortrinsvis fra udsigten til dette at skulle opleve det seksuelle klimaks med den implicerede partner. Dette er jo i øvrigt en mekanisme, man kan se demonstreret helt tilbage i det rene dyrerige, nemlig i form af den såkaldte kurtiseren. Men naturligvis ligger denne kurtiseren i visdomsriget på et helt andet plan end i dyreriget.

Og hvad kan væsnerne i visdomsriget så i det lange løb finde på at underholde hinanden med? Som vi skal komme til at se, bringer netop dette spørgsmål os i berøring med den skabelse, gennem hvilken de kommende fysiske verdener m.v. forberedes. Det vil igen sige, at det bringer os i berøring med de omstændigheder, der gør det påkrævet at betegne visdomsriget som Guds værksted. Som det nemlig i den følgende lektion skal komme til syne, underholder visdomsrigets væsner bl.a. hinanden med gigantiske opvisninger af kommende fysiske verdener som i strålende scenarier foldes ud i den åndelige verdens lysende materier.

(emnet fortsættes i næste lektion)

Spørgsmål til lektion 58

1. Hvordan konstateres grænsen mellem den fysiske og den åndelige del af det rigtige menneskerige?
2. Ved hvilket er det levende væsens organisme repræsenteret i den åndelige verden?
3. Hvad motiverer væsneres koncentrerede skabelser i den åndelige materie?
4. Hvorledes udveksles kærtegnene i den åndelige del af det rigtige menneskerige?

5. a) Hvad forstås ved verdensgenløser og b) hvorfra kommer de (der tænkes her på de store verdensgenløser) ?
6. Hvilke fortrin er det, der kvalificerer et væsen til at blive verdensgenløser i udtrykkets højeste betydning?
7. Hvad forstås ved fuld kosmisk sansedygtighed?
8. a) Medfører den store fødsel fuld kosmisk sansedygtighed, og b) i benægtende fald: hvornår opnås denne sansedygtighed?
9. Nævn de to hensyn, hvorpå fuldbyrdelsen af verdensgenløsningsprocesser beror?
10. Hvad slags tilværelsesplan er visdomsriget?
11. Nævn visdomsrigets ernæringsform.
12. Hvilket tilnavn berettiger tilstandene i visdomsriget til for dette tilværelsesplans vedkommende?

Løsning til lektions 57's opgavetillæg

1. Fordi intuitionslegemet på dette stadium er for spædt til at kunne fungere konstant. 2) At mennesket ikke konstant formår at leve i kontakt med næstekærlighedens normer.
 2. Den store fødsel.
 3. De faktorer, der i form af resterende, dyriske bevidsthedselementer, forhindrer den permanente intuitionstilstand.
 4. Gennem dette bevidst at optage kampen med tærsklens vogtere i sit eget indre.
 5. Nej.
 6. Kærlighedens dyrkelse.
 7. Lufternæringen.
 8. Nej, den er kendt som åndedrætsfunktionen.
 9. Tankeernæringen.
 10. Nej, den er kendt som tilegnelse af tankemateriale hidrørende fra andre mennesker (f.eks. litteratur, musik, teater m.v.).
- NB. Disse svar er godkendt af Martinus.